

Nr 73.

Av herr **Isacsson m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 2, med förslag till lag om ändrad lydelse av 3 § i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske m. m.*

I kungl. propositionen nr 2 till årets riksdag föreslås sådan ändring i lagen av den 27 juni 1896 om rätt till fiske, att i Göteborgs och Bohus samt Hallands län varje svensk undersåte skulle få rätt att med rörlig redskap utöva fiske eller agntäkt vid annans strand efter i propositionen angivna bestämmelser.

I motiveringen till propositionen anför departementschefen bl. a., att den sedvanerätt, som är av så stor betydelse för den obesuttna fiskarbefolkningens utkomst, ej kan anses tillräckligt tryggande sedan en kraftig tendens till upphävande av denna sedvanerätt gjort sig gällande från strandägarnas sida. Ett lagligt stöd åt denna sedvanerätt anses av departementschefen påkallat redan nu för västkustens fiskarbefolkning, enär fisket på västkusten är av stor betydelse för vår folkhushållning. För skånska västkusten — från Falsterbo fyr till gränsen mot Halland — anser emellertid departementschefen, att frågan om rätten till fiske med rörlig redskap bör vila till dess spörsmålet om rätten till fiske med fast redskap hunnit utredas ur olika synpunkter. Han anser, att ett uppskov med den förstnämnda delen av frågan kan ske utan någon olägenhet, då i allmänhet icke några strävanden kunnat förmärkas från de skånska strandägarnas sida att utestänga andra från fiske med rörlig redskap.

Gentemot departementschefens sålunda uttalade uppfattning rörande fiskerättsfrågans läge för Skånes vidkommande kunna vägande invändningar göras. Vi tillåta oss först erinra om, att redan år 1911 inkommo från en mängd fiskare å kuststräckan Falsterbo och Kullen skrivelser till den av hushållningssällskapet i Malmöhus län tillsatta fiskeristyrelsen, i vilka det framhölls, att fiskarbefolkningens sedvanerätt till fiske hur nära stranden som helst hotades av såväl fiskare som andra, vilka genom avtal med strandägarna sökte förvärva sig fiskerätten. Man befarade redan då, att fiskarestammen skulle gå miste om sitt livsuppehälle, om den inledda utvecklingen komme att fortsätta. I sitt eget yttrande i frågan bestyrkte fiskeristyrelsen, att jordägare sökt göra gällande laglig rätt till fiske vid sin strand. Fiskeristyrelsen betonade, att frågan ägde en mycket stor betydelse för en fortsatt tillvaro av en självständig fiskarbefolkning. I den utredning som kammarkollegiet på Kungl. Maj:ts anbefallning verkställde och vars resultat förelåg den 27 augusti 1924 erhöilo dessa synpunkter det största beaktande. Kammarkollegiet föreslog, att rätt till fiske skulle tillerkännas varje svensk undersåte vid skånska västkusten med både rörlig och fast redskap. Som stöd åberopades förutom behovet att trygga fiskarbefolkningens existensgrund en sedvanerätt till fisket, som härrör från

den tid, då Skåne ännu var danskt. Kammarkollegiets förslag i förevarande avseende har vunnit understöd av länsstyrelsen i Malmöhus län, av fiskerintendenten i södra distriktet, av länsstyrelsen i Kristianstads län och av samma läns landstings förvaltningsutskott.

Frågan synes sålunda från de lokala myndigheternas sida och av kammarkollegiet vara klarlagd så långt, att man bort kunna förvänta, att den för Skånes vidkommande icke längre behövde undanskjutas. Vi kunna visserligen förstå departementschefens betänkligheter att nu gå in för ett lagfästande av sedvanerätten beträffande fisket med fast redskap, enär den ersättningsskyldighet som kan komma att uppstå för statens vidkommande som en följd av en dylik åtgärd icke är klarlagd i hela sin vidd. Men denna omständighet kan icke utgöra något skäl för den skånska västkustens undantagande vid ett lagfästande av sedvanerätten till fiske med rörlig redskap. Denna fråga är för sin lösning lika mogen beträffande den skånska västkusten som för Göteborgs och Bohus samt Hallands län. Det har icke åberopats något giltigt skäl för den geografiska begränsning av sedvanerättens lagfästande för det rörliga fiskets del som departementschefen föreslagit. Det uppstår tvärtom fara för att en ny praxis uppstår beträffande fiskerätten vid skånska västkusten, om frågan om en laglig reglering av dessa förhållanden skall begränsas så som departementschefen föreslagit. Det har av flera av de lokala myndigheterna i Skåne — av bl. a. fiskeristyrelsen i södra distriktet — bestyrkts, att processer och avtalsträvanden hota att bryta sönder den sedvanerätt till fisket, som måste vara den moraliska grunden för en lagstiftning, som avser att skydda fiskarbefolkningens självständighet och utkomst. Då fiskarbefolkningen efter den skånska västkusten är talrik till sin numerär, vore det så mycket beklagligare om en dylik utveckling skulle få fortsätta ostörd av statsmakterna.

Med stöd av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen ville besluta, att den i kungl. propositionen nr 2 föreslagna ändringen i lagen av den 27 juni 1896 om rätt till fiske även skall äga tillämpning på kuststräckan Falsterbo fyr och gränsen mot Halland samt att den ändring av lagtexten, som ett bifall till detta yrkande medför, måtte verkställas av vederbörande utskott.

Stockholm den 18 jan. 1928.

<i>Karl Bergström.</i>	<i>Olof Andersson.</i>	<i>O. Isacsson.</i>
<i>Sven Persson.</i>	<i>Johan Jönsson.</i>	<i>Sv. Bengtsson,</i> Norup.
<i>Lars Borggren.</i>	<i>Henning Leo.</i>	<i>Per Edvin Sköld.</i>
<i>N. Björk.</i>	<i>Carl Lovén.</i>	<i>L. J. Björklund.</i>
<i>Anders Paulsen.</i>		<i>N. K. Törnkvist,</i> Bjuv.
		<i>P. Nilsson,</i> Bonarp.